

Taloudellinen kehitys Yhdysvalloissa

K. Comannin, C. D. Wright'in ynnä muiden mukaan kirjottanut M. HAHN.

(Copyright by M. Hahl 1920.)

II.

TYÖVOIMAT.

Taistelu erämään kanssa ja lisäksi sellaisissa yhteiskunnallisissa oloissa kuin Ameriikkaan saapuneet maan asuttajat olivat — joko kontrahteilla sidottuja feodaliորjia jotka vapaiksi päästyään yrittivät uutisviljelijöiksi tai sitte vapaita uutiasukkaita joilta puuttui kaikki sivistyselämän välineet — uutiasukkaita vaaditaan yli-inhimillisiä ruumiinvoimia kestääkseen taistelussa erämään kanssa. Taistelu erämään kanssa kaikkina aikoina on ollut ihmiselämän historiassa katkeras kamppailua, jossa tuhoutuu sukupolvi sukupolven perästä ennenkuin sivistyselämän välineet alkavat kehittyä niin paljon että jossain määrin siedettävä ihmiselämä alkaa olla mahdollinen. Sellaista oli Amerikanakin varsinaisten työtätekevien ainesten kohtalo. Surkeimmin kuitenkin kävi tässä taistelussa niille, jotka olivat lähteneet uudesta maailmasta etsimään kultaa ja pikaista rikestumista.

Niistä herrasmiehistä, jotka Englannista lähtivät hakemaan pikaista onnea uudesta maailmasta olivat useat tyhjäntoimittajia, tai parhaimmassa tapauksessa entisiä kauppiasia. Heillä ei ollut aavistustakaan mistään hyödyllisestä ammattista eikä he sellaista lähteneet harjoittamaankaan. Muutamissa tapauksissa heidän mukanaan tuli vain "puhumattomia, toivottomia ja taitamattomia" työläisiä mutta kaikki toivoivat saavansa kullon lapioimista, kullon puhdistamista ja kullon lastaamista. Mutta heidän kaikki toivonsa reukesivat sitte kun he olivat lähettäneet Englantiin laivalaastillisen kiiltävää hiekkaa, ja siellä selitettiin arvottomaksi. Silmissä kullasta kiiltävät vuoret osottautuivat sonjälkeen tavalliseksi punasaviylängöiksi.

Työtsitoiset ja työkuuntoiset ihmiset taas tulivat köyhinä ja saivat alussa kestää hirveitä kärsimyksiä ja suuret joukot nääntyivät nälkään ja viluun ensi-koetuksissa. Plymouthin siirtolan jäsenistä kuoli puolet nälkään ja keripukkin ensimmäisenä talvena.

Mutta siitä huolimatta olot Englannissa ajoivat yhä suurempia joukkoja uuteen maailmaan. Nälkä oli sielläkin suurilla kansajoukoilla. Sillä Englannin maatalouden muuttuessa yhä enemmän rahataloudeksi, tuottamiseksi voittoa varten, yhä suurempia joukkoja maalaistyöläisiä jäi työttömäksi ja he ajautuivat kaupunkien kaduille ja sieltä nälän pakottamina uuteen maailmaan onnenonkijain viekkotelemina. Lisäksi oli valtiollisia vainoja uskonnollisten mielipiteitten tähden. Englannissa vallinnutta valtiollista vainoa saa Ameriikka kiittäkin ensimmäisistä ammattilaisistaan. Pilgrimit olivat ammattilaisia ja keskiluokkalaisia, ja heidän maahan saapumisestaan asti alkaa Amerikan siirtoloissa vaikuttaa uusi yhteiskunnallinen voima: Uusi tuotantotapa.

Kun englantilaiset herrasmiehet saivat maanluovutuspapereita mielinmäärin, kun vein lupasivat perustaa siirtolan, joukossa tuli paljon keinottelijoita, jotka saadakseen siirtolan virallisesti perustetuksi ja sen kautta maanluovutuksen keräsivät siirtolaväekseen mitä saivat, rikokseellisia ja kaikenlaisia sekalaisia aineksia. Sellaisista siirtoloista koitui paljon haittaa niille todella työtä tekeville aineksille, jotka aikoiivat uutta maata asuttaa ja avata sivistykselle työllä ja ahkeruudella. Kuuluais on Thomas Mortonin Mount Wollastowniin perustama siirtola. Sen asukkaat olivat iloisia veitikoita, jotka vähän välittivät työnteosta, mutta etsivät elinkeinoja jotka koituivat turmioksi kaikille. He hankkivat ja myivät indiaaneille rommia ja aseita, ja se koitui uhkaavaksi vaaraksi kaikille siirtoloille. Niinpä sitte viimein siirtolan menestystä harrastavat asukkaat vangitsivat Mortonin ja lähettiät hänet takaisin Englantiin.

KONTRAHTIORJAT.

Ensivuosisadan kokemukset ja niiden tiedoksi tu'o Englannissa vaikuttivat sen että ammattilaiset ja muutkin työläiset, jotka eivät olleet pakotettuja antautumaan keinottelijain kuljetettavaksi uuteen maahan pysyivät Euroopassa. Niinpä tavallisia palkkatyöläisiä ei ollut saatavissa. Ainoat jotka olivat saatavissa uuteen maailmaan olivat Englannin kurjimmissa oloissa elävät ainekset, ja Englannin virkailijat olivat halukkaita tekemään parhaansa ajaakseen näitä kurjimpään asemaan joutuneita velkaankiloihin ja rikosvankiloihin saadakseen heidät sieltä lähtemään uuteen maailmaan. London yhtiö jo kuljetti sellaista väkeä uuteen maahan maksamalla puolet matkakustannuksista ja hallitus maksoi toisen puolen. Näistä onnettomista tehtiin kontrahtiorjia maanomistajille — eikä ainoastaan heistä vaan lapsiakin London yhtiö kuljetti ehdolla että siitä päivästä alkaen kun he saapuivat Virginiaan heidän oli työskenneltävä omistajilleen niin kauan kunnes tulivat lailliseen ikään. Sitte kun näin ryöstetty lapsi tuli lailliseen ikään hänelle annettiin viisikymmentä eekkeriä maata, yksi lehmä, siemenmaissit, työkalut ja pyssy, ja silloin hänestä tuli yhtiön vuokralainen, joka antoi puolet sadosta seitsemän vuoden aikana yhtiölle. Ja sitte hän sai täydellisen omistusoikeuden kahteenkymmeneenviiteen eekkeriin maata. Lapsia lähetettiin Englannista Amerikkaan tuhansittain. Niitä houkuteltiin vanhemmilta ja varastettiin.

Yhtiöt sekä yksityiset keinottelijat tuottivat ja toivat suuret määrät Euroopan köyhälistöä Amerikkaan kontrahtien alaisina. Laki vuodelta 1666 antoi valan viedä Englannista työläisiä kontrahtiorjuuteen. Henkilö joka esimerkiksi oli yhdeksännellätoista vuodelta voitiin pitää kontrahtiorjuudessa viisi vuotta ja siitä nuoremmat henkilöt voitiin pitää niin kauan kunnes he olivat täyttäneet kaksikymmentäneljä vuotta. Lapsia kuitenkin haluttiin enemmän, koska heidän matkakustannuksensa olivat pienemmät ja heidän palvelusaikansa kesti kahdenkymmenen vuoden ikään. Yksistään vuotena 1627 tuotiin neljä tai viisitoista sataa lasta Englannista tuollaisen sopimuksen nojalla. Vuotena 1680 Englannin virkailijat arvioivat että noin kymmenen tuhatta henkilöä tuotiin sillä tavalla Amerikkaan.

Vuotena 1678 tuotiin seitsemän laivalastillista Irlantilaisia kapinoitsijoita Amerikkaan, ja vuoden 1678 vallankumousyrityksen jälkeen englantilaisia maanviljelijöitä, jotka olivat ottaneet osaa Mammouthin kapinaan, lähetettiin uuteen maailmaan.

Sellaizilla keinoilla saatiin työvoimaa uuden maailman viljelijöiksi. Ja nämä yhteiskunnan kirjoissa rikollisiksi merkityt henkilöt olivat käytettävissä miten vain haluttiin. Heitä siirrettiin paikasta toiseen tarpeen mukaan. Kun yhden herran työt oli tehty nämä vuosiorjuuteen sidotut voitiin siirtää toiselle maatilalle. Heidän palvelusaikansa oli viidestä kymmeneen vuoteen. Ja sitten — ellei mitään rikkomuksia tapahtunut, joiden tähden palvelusaikaa voitiin jatkaa — he pääsivät vapaiksi oikeuden päätöksellä. Kontrahtiorjat saivat vapaaksi päästyään "puutteita vastaan itsensä turvatakseen" kymmenen bushelia viljaa, kaksi pukua ja ampuma-aseet, ja sitte "vapaa mies" sai etsiä toimeentulonsa miten parhaaksi näki. Pennsylvaniassa ja New Jerseyssä vapautetuille annettiin

Tupakkaviljelystä Virginiassa.

viisikymmentä ja seitsemänkymmentäviisi eekkeriä maata viljeltäväksi heidän omaksi edukseen.

AFRIKKALAISET ORJAT.

Seitsemännentoista vuosisadan lopulla työvoimavarasto Britannian saarilta väheni ja työläisten tuomista alettiin suunnitella muualta. Ameriikan alkavilla riiätäjillä oli jo silloin mielessään kilpailu euroolaisten veljiensä kanssa, ja voittoaakseen tässä kilpailussa mahdollisimman hyvin heidän tuli hankkia halvempaa työvoimaa kuin Euroopasta oli saatavana. Tämä johti orjajärjestelmään. Brittiläisten työläisten kärsimyksen uudessa maailmassa vaikuttivat sen että joukotain lähtijöitä ei ollut tarpeeksi ameriikkalaiselle kysynnälle.

Ensimmäisen laivalastillisen neekereitä ryöstivät hollantilaiset Afrikan kultarannikolta ja toivat Jamestowniin jo vuotena 1619. Hollantilainen Itä-Indianayhtiö huomasi tässä hyvän kauppaa-alan ja alkoi kuljettaa säännöllisesti neekereitä Ameriikkaan, mutta kysyntä oli silloin vielä vähäinen. Parhaat orjamarkkinat olivat silloin Länsi-Indian saarilla, eikä Ameriikan mantereella.

Virginiassa oli ainoastaan kolme sataa afrikkalaista vuotena 1650 ja vain kaksi tuhatta vielä niin myöhään kuin 1671.

Hollantilaisten kuljettamana neekereitä tuskin olisi koskaan tullutkaan suuria määriä Amerikan mantereelle, elleivät englantilaiset ja ameriikkalaiset itse olisi ryhtyneet orjakauppaa harjottamaan. Vuotena 1687 annettiin englantilaiselle Royal African Company-nimiselle yhtiölle monopoli kaikkeen kauppaan Afrikan Kultarannikon ja englantilaisten siirtolain välillä. Yorkin herttua johti tätä "aiunauasta tuottavaa" yritystä, ja suuret määrät ryöstetyitä neekereitä kuljettiin Afrikan Kultarannikolta Atlannin Amerikan rannikolle orjiksi myytviksi.

Kultarannikon neekerit olivat raakalaisia, mutta he olivat kotimaassaan harjoittaneet maanviljelystä ja alkuperäisiä käsityitä, ja he olivat ruumiillisesti paremmin kehittyneitä kuin eurooppalaiset työskentelemään maanviljelyksessä kuumassa ilmanalassa, ja ennenkaikkea he olivat vain orjia, joiden täytyi katsoa voutinsa ruoskaan ja tanssia sen mukaan. Ja niinpä hyvin pian oltiin yksimielisiä siitä että orjatyö oli voitokkaampaa kuin valkoihoisen työläisen työt.

Valkosen kontrahtiorjan tuotantokustannukset Lontoosta Amerikkaan maksoivat niinä aikoina kuudesta kymmeneen puntaan päältä ja sittenkin hän oli vain määrävuoDET tuottajansa käytettävissä. Mutta neekeriorja maksoi kaiken kaikkiaan kuljetuskustannuksineen, ruumiineen sieluneen kymmenestä viiteenkymmeneen puntaan ja hän oli sidottu ostajansa elämänsä iäksi, ja hänen lapsensa olivat hänen herransa omaisuutta. „Lisäksi orjan ruokkimis- ja asuttamiskustannukset tulivat halvemmiksi kuin valkoisten kontrahtiorjien, koska neekereillä ei ollut mitään muodollistakaan sopimusta vaatetuksesta, ravinnosta ja asunnosta, kuten valkoisella työläisellä oli. Valkoinen työläinen voi ainakin "vedota" oikeuteen jos hänen isäntänsä ei täyttänyt kontrahtia, mutta nekeriorja ei voinut saattaa herransa oikeuden eteen missään tapauksessa.

Ammattitaitoa ei suurestitarvittu etelävaltioiden maanviljelyksessä ja sen tähden nekeriorja tuli ainoaksi voitokkaasti käytettäväksi työjuhdaiksi. Senpätähden orjakauppa kukoistikin vain etelän maanviljelysaluilla.

Pohjoisempana olevissa siirtoloissa, joissa tuotantotapa oli suureksi osaksi toisenlaatuinen ja vaati ammattitaitoisempaa työläistä neekereillä oli vähän kysyntää. Vuotena 1721, jolloin orjakauppa oli korkeimmillaan, Uudessa Englannissa oli vain muutamia mustia. Heidän käyttämisensä ammateissa ei ollut hyödyllistä, ja lisäksi ilmanala Uuden Englannin siirtoloissa ei ollut sopiva vasta Afrikasta tuoduille neekereille.

New Yorkissaakin neekerien luku oli vain noin seitsemän tuhatta, eli yksi seitsemäs osa asukasluvusta.

Pennsylvaniassa oli neekereitä vain yksi kolmastoista osa asukasluvusta, mutta Marylandissa sensijaan oli orjia lähes puolet asukasluvusta ja Virginiassa enempi kuin puolet. Pohjois-Carolinassa yksi kolmasosa ja Etelä-Carolinassa mustia oli neljä jokaista kolme valkoista kohti. Georgian "ihmisystävälliset" siirtolan perustajat kielsivät orjuuden Georgiassa, mutta heidän mielipiteenä kumottiin suurtilallisten taholta selityksellä, että kuumassa ilmanalassa ja malarialakuumeen pesäpaikassa ei voinut harjottaa viljelystä eurooppalaisilla työläisillä. Ja siihen sikaan etevänä pidetty pappismies ja evankelista, George Whitefield "todisti" suurtilallisten eduksi, että "orjuus oli paras keino kohottaa afrikalaiset barbarismista sivistykseen. Orjat voidaan opettaa englanninkielnen taitajiksi ja saada sen kautta omaksumaän kaikkien hyveiden peruskivi: kristinusko ja opet-

taa heille hyödyllisiä ammatteja". Tämä täysin riistäjien eduille suosiollinen evankeliasta ei vaivannut päättänsä kysymyksellä, että mikä mahtaakaan olla sellaisen kohottamisen siveellinen ja tyyssillinen seuraus niin kehottajille kuin kohotettavillekin? Jos hän oli sitä järkeillyt, hän olisi havainnut että kaikkialla missä orjuutta on ollut orjajoukot ovat painuneet ruumiilliseen rappiotilaan ja heidän henkinen kohoamisensa on sangen kyseenalaista, ellei tosiaankin ota kohoamiseksi sitä että heihin on piiskattu kristinusko. Ja toiselta puolelta jokaisen orjajärjestelmän historia osottaa, että orjain omistajille on niinkään ollut tuhoisat seuraukset orjain omistamisesta. Jokainen orjia omistava luokka on lopuksi rappeutunut ruumiillisesti ja henkisesti velttouteen, josta ei ole ollut pelastusta.

Sitä yhteiskunnallista vaaraa, joka mahdollisesti seuraa siitä, että maahan tuodaan kymmeniä tuhansia vierasta rotua etelän riistäjillä ei ollut aikaa ajatella.

Riisiviljelyksillä Etelä-Carolinassa.

He näkivät orjajoukoissa ainoastaan kultakasoja, joita he himoitsivat puristaa heistä ruoskien kanssa ulos, ja sentähden kaikki muu orjuusjärjestelmään sisältyvä pahä sai jäädä arvioimatta. Mutta pian sai ameriikkalainen orjajärjestelmä kokea ainakin makua siitä mihin orjajärjestelmä johtaa. Vuotena 1721 oli Etelä-Carolinassa vakavia orjakapinoita ja sen aikuinen "kauppakamari" oli pakoitettu esittämään kuvernöörille, että hän ryhtyisi hommaamaan lakeja orjakaupan järjestämiseksi.

ORJUUDEN VASTUSTUSLIIKE.

Sisällissotaan saakka oli puolustettu säännöllistä orjain kuljetusta ja kaupaa sillä, tekoayllä että siirtolain työvoiman tarve ei tullut tyydytetyksi sillä työvoimalla, mitä Europasta tuli ja oli saatavissa. Ja tämä olikin totta sünä ymmärryksessä että etelän tupakka- ja pumpuliviljelyksille erittäin myrkyllisessä ilmanalassa raivaamaan soita ja alankoja viljelysmaiksi ei saatu eurooppalaista väkeä. Ja sinnekään missä ilmastosuhteet asutuksen kautta jo olivat parantuneet ei luonnollisestikaan saanut eurooppalaista työvoimaa niillä ehdoilla kuin henkiorjia. Mutta sitä vastaan oli myöskin totta, että Uudessa Englannissa

Ameriikan varsinaisessa tuotannon kehityksen kehdoissa, orjatyöt ei tuottaneet yhtä hyviä tuloksia kuin valkoinen työvoima. Siinä syy, miksi orjuus ei Uuden Englannin valtioissa koskaan päässyt suureen valtaan. Uuden Englannin maanviljelys oli kokonaan toisenlaista, pienviljelystä ja toisenlaisia kasveja tuottavaa ja osaksi toisenlaisien työkalujen käyttöä vaativaa kuin etelän tupakka- ja pum-puli- ja riisiviljelykset, ja sentähden Afrikasta tuodut orjajoukot olivat Uuden Englannin viljelykseen huonosti soveltuvia. Uuden Englannin maanviljelyksen yhteydessä harjoitettavaan käsityötuotantoon ja alka-aan tehdastuotantoon raakalaisasteella oleva orja oli vielä vähemmän sopiva kuin suoranaiseen maanviljelystyöhön.

Süspä kun Uudessa Englannissa orjatyö koskaan ei ollut tuotantovoimien päämuotona orjuuden vastustusliike alkoi saada huomattavaa jalansijaa Uuden

Riisiviljelyksillä Etelä-Carolinassa.

Englannin siirtoloissa. Etelän siirtolat joissa orjatyö oli tuottavaa ja siis voitto helposti saatti unohtamaan siihen sisältyvän yhteiskunnallisen pahcen, orjatyötä luonnollisesti suosittiin enemmän. Mutta jonkunmoisia rajoituksia orjain tuon-nille ja kaupalle sielläkin syntyi. Marylandissa, Etelä-Carolinassa vieläpä Vir-giniassakin säädettiin tulleja orjille jo ennen vallankumoussotaa. Silloin kuiten-kin kunnikaallinen afrikalainen yhtiö ja yleensä brittiläisten edut olivat orja-, kaupan puolella. Alkupuolella kahdeksattatoista vuosisataa mainittu yhtiö kul-jetti Afrikasta vuosittain ameriikkalaisiin siirtoloihin viidestä kymmeneen tu-hanteen orjaan. Etelä-Carolina muiden muassa sääsi orjatullin, joka määräsi maksettavaksi kymmenestä sataan puntaan tullia orjasta, mutta brittiläinen vir-kavalt kumosi sen kuten toisetkin orjuutta rajoittavat asetukset. Ja vuotena 1760 Etelä-Carolinan lainlaatikunta sääsi kiellon orjain tuomiselle mainittuun siirtokuntaan, mutta englantilainen privi council kumosi senkin lain. Virginian lainlaatikunta vuotena 1772 lähetti Englannin kunnikaalle vetoomuksen, jossa sanotaan, että orjien tuonti Afrikasta hänen majesteettinsa siirtolaan on ollut kauan aikaa epäinhimillisenä kauppana ja että he kunnioittavat pyytävät hänen

majesteettiansa kuningasta eroittamaan jokaisen kuvernöörin, joka suosii sel- laista kauppaa. Mutta hänen majesteettinsa ei luonnollisesti ottanut huomioon sellaisia anomuksia.

Edellisestä huomaamme että etelän valtiot eivät silloin vielä puolustaneet orjuutta niin kiivaasti kuin muutamia vuosikymmeniä myöhemmin, jolloin hei- dän orjapolitiikkansa johti sisällissotaan. Syyinä silloisen etelän myöhemmästä eroavaan orjapolitiikkaan ei suinkaan ollut se, että varsinaiset orjaherrat olisivat tahtoneet luopua voittoa tuottavasta orjatyöstä, mutta etelässä ei silloin vielä ollut orjain suuromistajain poliittinen ja taloudellinen valta niin suuri kuin miksi se muutama vuosikymmen myöhemmin muodostui. Etelässäkin oli sil- loin vielä pienviljelijöitä siksi paljon, että he kykenivät muodostamaan poliittisen vallan selkärangan, ja siinä syy miksi etelästäkin osa vaatii orjakupan lopetta- mista.

Suurir ristiriita orjakysymykseen nähden kuitenkin oli etelän ja pohjoisen erilaisessa tuotantotavassa. Uudessa Englannissa sarasti kapitalismin aamu, ny- kyaikaisen porvarillisen tuotantojärjestelmän alku, etelässä oli sensijaan feodali- sen järjestelmän tuotantotapa, ja kumpikin näistä tuotantotavoista vaativat ko- konaan erilaiset tuotantovoimat: toinen vapaan, toinen henki- tai kontrahtiorjan. Siispä kun vallankumoussota oli pyyhkäissyt pois brittiläisen suojeluksen orja- kaupalta orjuuden vastustus sai suurempaa jalansijaa, ja ristiriita etelän ja poh- joisen välillä tuli selvemmäksi ja kireämmäksi.

Useammat valtiot olivat säättäneet orjakupan kieltolakeja juuri vähän ennen vallankumoussotaa ja lokakuun 15 päivänä 1774 "koko maan kongressi" sääsi kaikkia "valtioita" koskevaksi aiotun lain, jossa sanottiin:

"Me emme tule kuljettamaan yhtään orjaa emmekä ostamaan yhtään orjaa, joka on tuotu maahan jälkeen ensi joulukuun ensimmäisen päivän, jonka ajan jäl- keen me tulemme kokonaan lakkauttamaan orjaliikkeen, emmekä tule koskaan itseämme siihen sekottamaan, emmekä antamaan laivojamme emmekä myymään tavaroitamme niille jotka ovat orjakauppaan sekaantuneet." ..

Tämä julistus ei silloin herättänyt vastustusta sanottavasti muualla kuin Georgiassa. Georgialaiset orjaherrat panivat ankan vastalauseensa moista liikkeen rajoitusta vastaan, eivätkä luonnollisesti totelleet sitä.

Vuotena 1776 "koko maan kongressi" äänesti orjakysymyksestä ja päätti, että orjia ei saanut tuoda mihinkään kolmestatoista valtiosta.

Alkuperäisessä itsenäisyyden julistuksessa on kappale, joka tuomitsee Eng- lannin kuningasta muun muassa siitä, että hän on sallinut rikkoa ihmisten py- hintä elämänoikeutta antamalla ottaa kiinni ja kuljettaa ihmisiä orjuuteen toi- selta pallonpuoliskolta toiselle.

Uuden Englannin laivurit olivat kylläkin tehneet omaisuuksia orjakupalla, mutta kun se ei missään tapauksessa muodostanut näiden valtioiden taloudellia- ten etujen perustaa Uuden Englannin valtiot sääsivät orjakieltolakeja, heti kun pääsivät Englannin vallasta vapaiksi. Ennen kahdeksannentoista vuosisadan loppua Uuden Englannin kaikki valtiot ja myöskin New York ja Pennsylvania olivat kieltäneet orjain näihin valtioihin tuonnin ja kaupan. Niinikään saatiin kongressissa säädetyksi, että kaikki sellaiset orjat ja kontrahtiorjat olivat heti ja ainniseksi vapaat, jotka olivat tilaisuudessa tulemaan vapaaehtoisina Yhdys- valtain armeijaan. Sellaisista armeijaan tulleista orjista maksoi hallitus vahin- gonkorvauksen omistajalleen. Kuitenkaan orjuus ei kokonaan poistunut poh- joisvaltioistakaan ennen sisällissotaa.

Siirtolain kasvua väkilukuun nähden ennen vallankumousta osottavat seuraavat tilastot:

Väkiluku vuotena	1754	1775
Virginia	275,000	560,000
Massachusetts	200,000	350,000
Pennsylvania	200,000	300,000
Pohjois-Carolina	100,000	260,000
Maryland	150,000	225,000
Connecticut	125,000	200,000
New York	100,000	175,000
Etelä-Carolina	75,000	175,000
New Jersey	75,000	125,000
New Hampshire	50,000	75,000
Rhode Island	40,000	50,000
Delaware		40,000
Georgia	5,000	25,000
	<u>1,215,000</u>	<u>2,360,000</u>

Delawaressa tilasto ei näytä olleen asukkaita ensinkään vuotena 1754. Niin ei kuitenkaan ole asia todellisuudessa, mutta silloin vielä on Delawaaraan asukasluku arvioitu yhteen Pennsylvanian kanssa, ja siitä johtuu arvion puute erityin Delawaren osalle.

Yhdyneen väkiluku oli kahdeksannentoista vuosisadan päättyessä seuraava:

Väkiluku	
1790	1800
3,929,214	5,308,483

Roduttain jakautui väkiluku seuraavasti:

	1790	1800
Valkoisia	3,172,006	4,306,446
Neekereitä	757,208	1,002,037

Neekereitä oli:

	1790	1800
Orjia	697,681	893,602
Vapaita	59,527	108,435